

РЕШЕНИЕ

№ 132

гр. Велико Търново, 14.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на четиринадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА ДАСКАЛОВА

Членове: ЕМАНУИЛ ЕРЕМИЕВ
ИСКРА ПЕНЧЕВА

като разгледа докладваното от ЕМАНУИЛ ЕРЕМИЕВ Въззивно гражданско дело № 20224000500078 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258, ал. 1, пр. последно и сл. от ГПК, във връзка с чл. 79, ал. 1 вр. чл. 284 от ЗЗД.

С Решение № 260085/ 18.11.2021 г., постановено по гр.д. № 241/ 2020 г. по описа на Ловешкия Окръжен съд, състав на съда е ОСЪДИЛ, на основание чл. 79, ал. 1, във връзка с чл. 284, ал. 2, вр. чл. 86 от ЗЗД, ответника Г. Д. В., ЕГН *****, от гр. Троян, да заплати на ищцата С. П. Д., ЕГН *****, сумата 81 217 лева – неотчетена по доверителна сделка, по пълномощно от 27.04.2015 г., с нотариална заверка на подпис и съдържание № 885/ , № 886/ 27.04.2015 г. от КС при ГКРБ в гр. Дубай, ОАЕ, цена на недвижими имоти, представляващи земеделска земя - ниви, находящи се в землището на с. Николаево, община Плевен, подробно описани в диспозитива на решението, продадени с Нотариален акт /НА/ № 80, том II, рег. № 3042, дело № 203 от 19.05.2015 г. на Нотариус С. И., с рег. № 516 към НК, с район на действие – РС-гр. Плевен, както и сумата 24 750,60 лева, представляваща законна лихва за забава върху незаплатеното задължение от 81 217 лева за

периода от 22.04.2017 г. до датата на предявяване на исковата молба, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане; ОТХВЪРЛИЛ е, като неоснователни и недоказани, предявените от ищцата, при условията на евентуалност обективно съединени осъдителни искове по чл. 79, ал. 1, във връзка с чл. 284, ал. 2, вр. чл. 86 от ЗЗД, срещу ответника „АГРО ИНВЕСТ – С. К.“ ЕООД, ЕИК 202641640, с искане ответника да заплати на ищцата сумата 81 217 лева – продажна цена на имотите, описани в НА № 80, том II, рег. № 3042, дело № 203 от 19.05.2015 г. на Нотариус С. И., с рег. № 516 към НК, с район на действие – РС-гр. Плевен, както и сумата 24 750,60 лева, представляваща законна лихва за забава върху незаплатеното задължение от 81 217 лева за периода от 22.04.2017 г. до датата на предявяване на исковата молба, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане; ОСЪДИЛ е ответника Г. Д. В., ЕГН *****, от гр. Троян, да заплати на ищцата С. П. Д., ЕГН *****, съдебно-деловодни разноски в размер на 8 896,38 лева.

С Определение № 260114/ 21.12.2021 г., постановено по реда на чл. 248 от ГПК по същото дело, съдът е оставил без уважение, като неоснователно, искането на ответника „АГРО ИНВЕСТ – С. К.“ ЕООД, ЕИК 202641640, за изменение на съдебното Решение в частта за разноските.

Недоволна от постановеното Решение, в осъдителната му част, ответницата Г. Д. В., ЕГН *****, от гр. Троян, чрез пълномощника си адвокат М.Ц. от АК – гр. Варна, е подала въззивна жалба. Оплакването е за недопустимост и неправилност на обжалвания съдебен акт. Навеждат се доводи за необоснованост и съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Твърди се, че съдът неправилно се е позовал на разпоредбата на чл. 43, ал. 3 от ЗЗД. Твърди се и, че в нарушение на преклузията по ГПК, съдът е допуснал събирането на гласни и писмени доказателства, посочени от процесуалния представител на ищеца. Твърди се също така, че съдът, обсъждайки свидетелските показания, неправилно е кредитирал тези на Н. Й. и П. П., и не е кредитирал показанията на Р. М. и Д. С., поради което е достигнал до погрешни правни изводи. Излагат се подробни съображения в подкрепа на доводите и твърденията, като се иска да бъдат изключени от доказателствения материал по делото всички недопустимо събрани доказателства. Иска се от въззивния съд да постанови Решение, с което да

отмени обжалвания съдебен акт и отхвърли исковите претенции спрямо ответницата Г. Д. В.. Претендират се разноси.

В законно-определения срок, редовно уведомена, насрещната страна е подала отговор на жалбата. В него е изразено становище, че първостепенният съд е постановил мотивирано Решение. Навеждат се доводи за продажба на процесните имоти въз основа на упълномощаване, т.е. въз основа на редовно учредена представителна власт и за получаване сумата от продажбата на имотите от упълномощените лица, но не и от упълномощителя, като са изложени подробни съображения в тази насока. Твърди се, че съдът е извършил преценка поотделно и в съвкупност на всички събрани по делото доказателства, като не са налице твърдените във въззивната жалба процесуални нарушения, нито нарушения на материалния закон. Искане се от въззивния съд да остави без уважение въззивната жалба и да потвърди обжалваното с нея Решение. Претендират се разноси по делото.

Срещу определението, постановено по реда на чл. 248 от ГПК, е подадена частна жалба от „АГРО ИНВЕСТ – С. К.“ ЕООД, чрез пълномощника адвокат В. от АК – гр. Велико Търново с оплакване за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт. Твърди се, че производството по делото е било образувано въз основа на обективно кумулативно съединени иски, с правно основание чл. 79, ал. 1, във връзка с чл. 284, ал. 2, вр. чл. 86 от ЗЗД, предявени от ищцата срещу двамата ответници – Г. Д. В. в качеството на главен ответник и „АГРО ИНВЕСТ – С. К.“ ЕООД – в качеството на евентуален ответник. В това се качество евентуалният ответник е направил разходи по делото, своевременно е заявил искане за присъждане на сторените разходи, като съдът е отхвърлил искане срещу него, но не му е присъдил разходи. Твърди се, че на жалбоподателя се дължат разходи по делото, в каквато насока е трайната и последователна съдебна практика, включително и Определение № 347/ 10.05.2013 г., постановено по ч.т.д. № 17/ 2013 г., ВКС, II т.о. Искане се от въззивния съд да отмени обжалваното Определение и да присъди на жалбоподателя сторените от него разходи в производството по делото. Претендират се и разходи във въззивното производство.

В законно-определения срок, редовно уведомена, насрещната страна е подала отговор на частната жалба. Изразено е становище за неоснователност

на жалбата. Твърди се, че в случая защитата на ответника се осъществява при едни и същи факти, целеният правен резултат е един, един е и материалният интерес, който се защитава, поради което не следва да се дължат разноси на „АГРО ИНВЕСТ – С. К.“ ЕООД. Иска се от въззивния съд да остави без уважение частната жалба.

Великотърновският Апелативен съд като обсъди доводите на страните, прецени доказателствата по делото и провери правилността на обжалваните съдебни актове, намира за установено следното:

Жалбите са подадени в срок, от легитимирана страна, срещу съдебни актове, които подлежат на обжалване и са процесуално допустими, поради което следва да се разгледат по същество.

Пред Ловешкия Окръжен съд е подадена искова молба, с вх. № 2575/24.04.2020 г., от ищцата С. П. Д., ЕГН *****, чрез пълномощника адвокат И.Б. от АК – гр. София, срещу ответника Г. Д. В., ЕГН *****, с постоянен адрес в гр. Троян и при условията на евентуалност – срещу ответника „ПМ-АГРОИНВЕСТ-С. К.“ ЕООД /с ново наименование „АГРО ИНВЕСТ-С. К.“ ЕООД/, с обща цена на исковете – 105 967,60 лева, от които: главница – 81 217 лева и лихва за забава – 24 750,60 лева. В исковата молба се твърди, че на 27.04.2015 г., с пълномощно със заверка на подписа и съдържанието от 27.04.2015 г., с изх. № 885 и № 886 на С. С. – завеждащ консулската служба при Генералното консулство на Република България в Дубай, ищцата е упълномощила ответницата Г. Д. В. да продаде собствените 15 бр. недвижими имоти на ищцата, находящи се в с. Николаево, област Плевен, изброени подробно в исковата молба. Впоследствие, след справка в Имотния регистър, ищцата научила, че процесните недвижими имоти са били продадени за сумата 81 217 лева на купувача „МЕК БАЛКАН“ ЕООД, ЕИК 113590107, със седалище в гр. Перник, от продавача „ПМ-АГРОИНВЕСТ-С. К.“ ЕООД/с ново наименование „АГРО ИНВЕСТ-С. К.“ ЕООД/, представлявано от управителя П. М. П., видно от НА № 80, том II, рег. № 3042, дело № 203 от 19.05.2015 г. на Нотариус С. И., рег. № 516 към НК, с район на действие – РС-гр. Плевен. От съдържанието на НА се установява, че продавачът е действал като преупълномощено лице от Г. Д. В.. Ищцата твърди, че не е била уведомявана от първата ответница, че ще преупълномощи трето лице и че не е получила сумата от продажбата на

процесните имоти. Иска се от съда да осъди ответницата Г. Д. В. да заплати на ищцата сумата 81 217 лева, както и лихва за забава в размер на 24 750,60 лева, за периода от 22.04.2017 г. до датата на подаване исковата молба – 24.04.2020 г., а също така законната лихва върху главницата от 81 217 лева, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. При условията на евентуалност, ако отхвърли иска срещу главния ответник, ищцата иска да бъде осъден евентуалния ответник да заплати същите суми. Претендират се разноските по делото.

Пред Ловешкия Окръжен съд е било образувано гр.д. № 241/ 2020 г. по описа на съда.

В о.с.з. на 21.10.2020 г. процесуалният представител на ищцата – адвокат Б. е заявил, че поддържа исковата молба. В пледоарията си по съществото на делото адвокат Б. е поискал от съда да уважи исковете, като в представените писмени бележки е изложил доводи за основателността им.

С отговора на исковата молба ответницата Г. Д. В. е оспорила основателността на исковете. В представените пред съда писмени бележки процесуалният представител на главния ответник е поискал от съда да отхвърли исковете, излагайки доводи за тяхната неоснователност.

С молба, вх. № 261393/ 21.10.2020 г., ответникът „АГРО ИНВЕСТ – С. К.“ ЕООД, чрез пълномощника си адвокат Р.В. от АК – гр. Велико Търново, е оспорил исковите претенции. В пледоарията си по съществото на делото адвокат В. е поискала от съда да отхвърли исковете, като неоснователни.

От фактическа страна се установява следното:

По делото е представено пълномощно, със заверка на подписа и съдържанието му от С. С. – завеждащ консулската служба при Генералното консулство на Република България в Дубай, от съдържанието на което се установява, че упълномощителят С.Д., ЕГН *****, е упълномощила Г. Д. В., ЕГН *****, да я представлява при продажбата на процесните недвижими имоти, включително да ги продаде и получи от името на упълномощителя и за негова сметка продажната цена. В пълномощното е включена клауза, позволяваща преупълномощаването на трети лица с правата по пълномощното.

С исковата молба е представен НА за покупко-продажба на недвижими имоти № 80, том II, рег. № 3042, дело № 203 от 19.05.2015 г. на Нотариус С.

И., рег. № 516 към НК, с район на действие – РС-гр. Плевен, от който се установява, че продавачът „ПМ-АГРО ИНВЕСТ“ ЕООД, представлявано от управителя П. М. П., преупълномощен от Г. Д. В., която от своя страна е била упълномощена от С. П. Д., е продал на купувача „МЕК БАЛКАН“ ЕООД, гр. Перник, чрез пълномощника му И. К. Й., 14 бр. ниви, находящи се в землището на с. Николаево, област Плевен, за сумата 81 217 лева. По искане на съда са били представени нотариално заверени преписи от документите, съдържащи се в нотариално дело № 203/ 2015 г. на Нотариус С. И., съдържащо 57 бр. листа, включително: платежно нареждане от 14.05.2015 г. по сметка в банка на „ПМ-АГРО ИНВЕСТ“ ЕООД от името на наредителя И. К. Й. за заплащане на сумата 81 217 лева с правно основание – покупка на земя в с. Николаево; НА за покупко-продажба на недвижими имоти № 80, том II, рег. № 3042, дело № 203 от 19.05.2015 г., както и оригиналите на 2 бр. пълномощни: пълномощно, със заверка на подписа и съдържанието му от С. С. – завеждащ консулската служба при Генералното консулство на Република България в Дубай, с което упълномощителят С.Д., ЕГН *****, е упълномощила Г. Д. В., ЕГН *****, да я представлява при продажбата на процесните недвижими имоти, включително да ги продаде и получи от името на упълномощителя и за негова сметка продажната цена; пълномощно, с което Г. Д. В. е преупълномощила П. М. П. – лично като ФЛ, а също и като представляващ „ПМ-АГРО ИНВЕСТ“ ЕООД, относно продажбата на процесните недвижими имоти.

Във връзка с изисканата от съда и получена информация по ДП № 2545/ 2020 г. по описа на РП – гр. Плевен /ЗМ № 269/ 2020 г. по описа на ОД МВР – Плевен/, на основание чл. 147 от ГПК, процесуалният представител на ищцата – адвокат Б. е направил доказателствени искания в о.с.з. на 21.04.2021 г., които са били уважени от съда.

На ищцата е било издадено съдебно удостоверение, въз основа на което тя се е снабдила и представила пред съда извлечение от банковата сметка на ответницата Г. Д. В. в бившата „ЕКСПРЕСБАНК“ за периода от 15.05.2015 г. до 14.12.2015 г., от която се установява, че на 15.05.2015 г. е получен превод в размер на 62 000 лева.

По делото са били допуснати до разпит четирима свидетели.

С оглед на тази фактическа обстановка въззивният съд достига до

следните правни изводи:

Обжалваното Решение е валидно, допустимо и правилно.

За да бъде уважен иска, с правно основание чл. 284, ал. 2 от ЗЗД, следва да се установи наличието на валиден договор за поръчка, по който довереникът да е получил нещо/в случая пари/ в изпълнение на поръчката и липсата на доказателства, че полученото е предадено от довереника на доверителя.

Ищцата е упълномощила ответницата Г. Д. В. да продаде недвижимите имоти, собственост на ищцата, находящи се в землището на с. Николаево, Плевенска област, като задължението на представителя /довереникът/ да извършва правни действия от името и за сметка на представлявания /доверителя/ възниква не от самото упълномощаване, а от сключения между тях договор за поръчка, по силата на който довереникът се задължава да извърши за сметка на доверителя възложените му от последния действия, като в случая договорът за поръчка е неформален.

По тези съображения въззивният съд приема, че е бил сключен валиден договор за поръчка между ищцата и ответницата Г. Д. В..

Задълженията на довереника по този договор са: да изпълни възложените му правни действия /в случая да продаде процесните недвижими имоти/; да уведоми доверителя си, ако е възложил извършването на съответното правно действие на друго лице и при изпълнение на поръчката; да предаде на доверителя това, което е получил за негова сметка.

В случая безспорно се установява по делото, че довереникът е продал процесните недвижими имоти чрез едно трето лице - „ПМ-АГРО ИНВЕСТ“ ЕООД / с ново наименование „АГРО ИНВЕСТ – С. К.“ ЕООД/, чийто управител П. М. П. е бил преупълномощен да извърши покупко-продажбата. Тези обстоятелства не се спорят по делото, като се установяват и от събраните писмени и гласни доказателства, поради което въззивният съд приема, че задължението на довереника по договора за поръчка да извърши съответното правно действие е било изпълнено.

В резултат на извършената покупко-продажба продавачът „ПМ-АГРО ИНВЕСТ“ ЕООД е получил сумата 81 217 лева. Това обстоятелство се установява от приложеното към нотариалното дело платежно нареждане от 14.05.2015 г. за заплатена сума от 81 217 лева по сметка на продавача „ПМ-

АГРО ИНВЕСТ“ ЕООД от И. К. Й. – пълномощник на купувача по сделката, както и от приложения НА за покупко-продажба на недвижими имоти № 80, том II, рег. № 3042, дело № 203 от 19.05.2015 г., в който изрично е отбелязано, че продажната цена, общо в размер на 81 217 лева, е изплатена по банков път на преупълномощения представител на продавача преди подписването му. Свидетелят П. М. П. – управител на „ПМ-АГРО ИНВЕСТ“ ЕООД заявява при разпита си, че при преупълномощаването по банкова сметка на Г. Д. В., преди осъществяване на сделката по покупко-продажбата на процесните недвижими имоти, е била изплатена сума, за размера на която свидетелят не може да си спомни, но твърди, че е много повече от 1 000 лева. Тези показания на свидетеля се потвърждават от приложеното по делото извлечение от банковата сметка на Г. Д. В. в „ЕКСПРЕСБАНК“, от съдържанието на което се установява, че на 15.05.2015 г. на ответницата е била преведена сумата 62 000 лева, с основание – плащане на земеделска земя, Николаево, обл. Плевен. Следователно, за продажбата на процесните имоти е била заплатена сумата 81 217 лева на посредника „ПМ-АГРО ИНВЕСТ“ ЕООД, който е превел по банковата сметка на Г. Д. В. сумата 62 000 лева, а останалата сума до 81 217 лева представлява печалба от сделката за посредника, съгласно свидетелските показания на управителя П. М. П..

Несъстоятелен е довода на въззивника във въззивната жалба, че първостепенният съд е допуснал процесуално нарушение, събирайки недопустими поради преклузия доказателства, като свидетелските показания на П. М. П. и извлечение от банковата сметка на Г. Д. В., по следните съображения:

Във връзка с представеното от пълномощника на ищцата – адвокат Б. Постановление на РП – гр. Плевен за изпращане на досъдебно производство по компетентност на друга равностепенна прокуратура от 01.04.2021 г. и изисканата служебно от съда справка за досъдебното производство от РП – гр. Ловеч, на която ДП е било изпратено, са установени данни за извършено плащане на 15.05.2015 г. от „ПМ-АГРО ИНВЕСТ“ ЕООД, представлявано от управителя П. М. П., на сумата 62 000 лева по банкова сметка на Г. Д. В., които представляват нови обстоятелства по делото, като съгласно чл. 147, т. 1 от ГПК страната може да посочи и представи нови доказателства в тази връзка, каквито представляват разпита на свидетеля П. и извлечението от

банкова сметка на Г. Д. В., които по тази причина са допустими и правилно са били допуснати от първостепенния съд.

В доказателствена тежест на ответницата Г. Д. В. е да установи по делото, че е изпълнила задължението си по договора за поръчка да уведоми доверителя, че е възложила извършването на съответното правно действие на друго лице и за изпълнение на поръчката, както и да предаде на доверителя това, което е получила за негова сметка. Първостепенният съд изрично е указал с доклада си по делото, че ответницата носи доказателствената тежест относно тези си твърдения в отговора на исковата молба и че е отчела на ищцата продажната цена от сделката.

Ответницата, чрез своя процесуален представител по делото, не е възразила срещу доклада на съда и с оглед разпределената с него доказателствена тежест е поискала да бъдат разпитани свидетели.

В показанията си свидетелката Р. М. заявява, че на 14.05.2015 г. присъствала в дома на Г. на разговор по лаптопа между нея и С. за това, че Г. е намерила купувач на земята – някакъв мъж, който трябвало да упълномощи, дала телефоните на С. да се свърже с него, като Г. не искала да участва и настоявала С. да си уреди отношенията с другия човек, като впоследствие посочва, че фирмата имала наименование „АГРО“, останала с впечатление, че С. ще си получи парите по банкова сметка.

По делото е бил разпитан и свидетелят Д. С., който заявява, че през 2015 г. на връщане от гр. Габрово, телефонът на Г. звъннал, тогава отишли при Нотариус К. в гр. Троян, изчакал пред нотариуса 5 минути, а Г. влязла вътре, след което дошъл мъж, на който подала документи, казала че това е пълномощно, след което по телефона се обадила С. и Г. казала, че е предала документите, че имат координати и да действат по-нататък.

Показанията на тези свидетели се намират в противоречие с показанията на свидетелката Н. Й. – майка на ищцата, която заявява, че дъщеря ѝ С. е упълномощила Г. да продаде земеделска земя с пълномощно, което тя е виждала, като С. и Г. били в много добри отношения. Октомври 2015 г. им потривали пари, С. се обадила на Г. и разбрала от нея, че земята била продадена за 60 000 лева. По тяхно настояване Г. изпратила на С. 3 000 долара, но не от земята, а от други пари, които имала да дава. Впоследствие, когато се върнала от Дубай в България през 2016 г., свидетелката проверила в

Агенцията по вписванията и разбрала, че земята е продадена не за 60 000 лева, а за 80 218 лева. Свидетелката твърди, че не е чувала от С. дали Г. е упълномощила друго лице да извърши продажбата и че други пари С. не е получавала от Г..

И тримата свидетели за заинтересовани – свидетелката Й., като майка на ищцата, а свидетелите М. и С., като приятели на ответницата. В показанията на последните обаче липсва конкретика и определеност и те остават изолирани, както от показанията на свидетелката Й., така и от останалите доказателства по делото, поради което въззивният съд кредитира показанията на свидетелката Й. и приема, че ответницата Г.В. не е успяла да докаже изпълнението на задължението си по договора за поръчка да уведоми доверителя, че е възложила извършването на съответното правно действие на друго лице и за изпълнение на поръчката, както и да предаде на доверителя това, което е получила за негова сметка.

По делото са налице данни, че довереникът по договора за поръчка Г. Д. В. се е разпоредила с полученото в изпълнение на поръчката в свой и чужд интерес – получила е по банковата си сметка 62 000 лева от цената на продажбата, а останалата сума до продажната цена 81 217 лева е получена от посредника „ПМ-АГРО ИНВЕСТ“ ЕООД, като печалба от реализираната сделка, поради което носи отговорност за неизпълнението, което е общо в размер на 81 217 лева, с която сума довереникът Г. Д. В. се е разпоредила в свой и чужд интерес.

По тази причина обективно съединените искове, с правно основание чл. 79, ал. 1, във връзка с чл. 284, ал. 2, вр. чл. 86 от ЗЗД, срещу ответницата Г. Д. В., с обща цена на исковите – 105 967,60 лева, от които: главница – 81 217 лева и лихва за забава – 24 750,60 лева, за периода от 22.04.2017 г. до датата на предявяване на исковата молба – 24.04.2020 г., са основателни и следва да се уважат, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 24.04.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

С оглед уважаването им, съдът не дължи произнасяне по субективно съединените искове при условията на евентуалност срещу ответника „ПМ-АГРО ИНВЕСТ“ ЕООД /с ново наименование „АГРО ИНВЕСТ – С. К.“ ЕООД/, тъй като вътрешно-процесуалното условие – неуважаването на

главните искове, не се е сбъднало.

До същите правни изводи е достигнал и Ловешкия Окръжен съд, поради което постановеното от него Решение е правилно и следва изцяло да се потвърди.

По отношение на разноските:

Тъй като съдът не дължи произнасяне по субективно съединените искове, при условията на евентуалност, на евентуалния ответник не се дължат разноски по делото, като правилно първостепенният съд не е присъдил такива, макар погрешно да се е произнесъл в диспозитива на решението си по отношение на субективно съединените искове, при условията на евентуалност, като определението, с което е оставена без уважение молбата по чл. 248 от ГПК за изменение на решението, в частта за разноските, е законосъобразно и следва да се потвърди.

С оглед изхода на делото, направеното искане от въззиваемия С. П. Д. и представените доказателства за заплатено в брой адвокатско възнаграждение, на въззиваемия следва да се присъди сумата 3 650 лева.

Водим от гореизложеното, Апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260085/ 18.11.2021 г., постановено по гр.д. № 241/ 2020 г. по описа на Ловешкия Окръжен съд, както и Определение № 260114/ 01.12.2021 г., постановено по същото дело по реда на чл. 248 от ГПК.

ОСЪЖДА Г. Д. В., ЕГН *****, с постоянен адрес в гр. Троян, *****, да заплати на С. П. Д., ЕГН *****, с адрес за призоваване и съобщения: гр. София, ул. ***** – чрез адвокат И.Ж. Б. от АК – гр. София, сумата 3 650 /три хиляди шестстотин и петдесет/ лева, представляваща направени разноски за заплатено в брой адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____